

Fagypon

Ádámnak és Daninak

Járni befagyott vizen, s nem tudni, tó vagy tenger,

valahol talpam alatt csap össze sós és édes,

fejemenél alig van *feljebb*, szememenél nincs *északabb*,

a frissen összejárákált, ragyogó hómezőnél

pontosabb függvényt sosem rajzolt még határtalan.

Megannyi ismeretlen változó lábnyomára

próbálom föl a tájat, divatjamúlt viselet,

évszakként koptatja el, nyüvi a láthatatlan,

ki megtagadja testét tőlem egy mozdulatban

a *Patricia*-nak hívott diszkóhajó táncparkettjén,

mely hulló konfettitől csúszik, mint a jégpálya.

Átkarolom, ő fitos orrát vállamba fúrja,

hamvas bőre *Absolut Vodka*, bő hajzuhatagja

vékony és erős szálakból sarjadzik, mint a tajga,

szőkén fodrozódva fagy kezemre csordultában:

szirtekből széjjelbomló vízesés éppígy merevül

sziklafalra, mielőtt eltelne észrevétlen

véle túlevelenként zöldellő Skandinávia.

Vállamon konfettifecni, szőke hajsza, egy csöppnyi

nevetés, mindezt vastag pulóverem beissza.

Nincs víz, csak jég és hó van, cseppfolyós csupán a vodka,

de víznemű ez a tündér, áttetsző, jégcsapolású,

partszegélyre vontatott vitorlás a mosolya,

behúzza fehér ponyvával, az alkony reflexével,

kacagása csörlőzi Napba hajótestünket,

rozsdásodó látásom szeszben ázik és fényben.

Idebenn diszkólámpa vibrál, ám odakünn ma

jégtáblákon Napkorong kopog az ürességtől,

görgeteg köveikkel keményen gurigáznak

ama mondabéli, őrlő nőóriások,

róluk lemorzsolódott, káábélú húgocska

himbálódzik szilajul nyakamba csimpaszkodván.

Együtt ropjuk egy se hun, se gót slágerzenére,

se szükségünk, se százhusz koronánk nincs, hogy újabb

pohárral megöntözzük torkunkat, akár nornák

kútból a világkőrist. Sorsunkat csúri-csavarja

valahány figurázás, ahogy fordulsz és pördülsz

kar alatt, földgömb körül, *drum and base* lüktet kristály-

rácsos gyöngédségben. Ki vagy te, láthatatlan?

Tünékeny porhószemcse, kőpergés, mélykék sóhaj,

a svéd jóléti államhoz modellt álló menád?

Ágyamba nem csalhatlak keleti arcélemmel,

angolul szólongatott, lágy öled visszhangtalan,

nyelved a ragaszkodás halmazállapotai

közül a forrásponton csapja le csókjaim gőzét,

kitölti zegzugos szájpaddásomat, el is illan.

...csodák csodája! Mégis túszul ejt mennyországom!

Hajnal négy tájt a *DJ* bevégzi szolgálatát,

plafonról ereszkedőben *fodor fejér bárány*,

jobbán stroboszkóp, balján engem pásztázó fejgép,

szarva színültig csordult poharaktól roskadozik,

homlokán belépőjegy pecsétje haloványul.

Szétfoszlasz szőrén-szálán, beleszőkülsz a sokszáz

wattos világosságba, csak hogy híja ne essék

szüzek kegyes rendjének, csak hogy ne csorbulhasson

se becsület, se magány, jövőnk csak *jósolható*,

de ősi minták alapján *átélhető* ne legyen.

Akad, ki pokolba vitt, asszony, előtte titkot

nem őriztem, most végre lenne titkolnivalóm,

s nincs, ki elől rejtegesse. Pokolba, mennybe nem hív

se teremtmény, se teremtő, olcsó fapados járat

jön értem légiösvényen, be kell hogy kössem magam

az utazómagasságba, felhúzott napellenző

mögül biztonságosan szemlélve jeget, felhőt –

lábnyomaim fehérben járatlan tovább járnak,

emlékeim azúrbán örökké rám gondolnak.